

Călin Nebunul

Mihai Eminescu

Fost-a împărat odată și trei fete el avea
Cât puteai privii la soare, da la ele ca mai ba.
Una decât alta este mai frumoasă de poveste,
Dar din ele - acumă două mai era cum mai era,
Nu că doar ai pute spune cum că - a fost așa ș-așa,
Nici o vorbă de poveste, cer cu stele presărat
Nu ajung la frumusețea ăstor fete de-mpărat.
Dar deși nu-ți poți da vorba despre ele cu cuvântul,
Mintea tot le - atinge umbra, ochii lor i-ajunge gândul,
Dar de cea mai mijlocie nici un gând să n-o măsoare,
E o floare de pe mare, cine-i cată-n față moare.
Mulți feciori de împărați, de războinici lăudați
Le-au cerut ca s-o li-o dea, ca cu chipul de femeie
Să-mpodoabe c-o icoană viața lor cea năzdrăvană,
Da-mpăratul nici gândește să le dea - așa comoară,
Ale casei lui mai mândre și mai trainice odoare.

Da-ntr-o sară-n drum de țară cine dealul mi-l coboară?
Trei feciori voinici de frunte ca trei șoimi voinici de munte,
Vin în zale îmbrăcați, pe cai negri - ncălecați,
Spițelați, ușori ca vântul, de-o frumsețe întunecoasă,
Au venit să-i ceară, Doamne, fetele cele frumoase.
Dar mai bine - ar fi să-i ceară tot bielșugul de pe țară!
Și ce nu se pun de-i cer trei luceferi de pe cer!
De-ar pute, de n-ar putea, trei luceferi el li-ar da,
Dară fetele lui ba. Unu - atunci din ei s-a dus
Și în noaptea cea senină ca să fluiera s-a pus,
Vine-un nour, ce-i de nour? Vine-un vânt - da ce-i de vânt?
Vine-o ploaie de șivoaie și furtună pe pământ
Și în nori hrăniți de fulger și pin râuri de scânteii.